Anarkisten

ORGAN FOR SKANDINAVIEN

Udg. af en Gruppe Anarkister. Ansvarh. J. Mortensen. 5 Ø. pr. Nr. 35 Ø. halvaarl. Udland 10 Ø. pr. Nr., 1 Kr. aarl.

Nr. 2 Marts 1907 1. Aarg.

Alle anarchistische Blätter werden aufgefordert Tausch-Exemplaren an unser Redaktion:

J. Mortensen, Rørholmsgade 21, 2. t. h., Kopenhagen, zu senden.

Nous demandons à toutes les gazette anarchistes exemplaires d'èdhange envoyer apreés l'adresse:

J. Mortensen, Rørholmsgade 21, 2, t. h., Copenhague.

All communications, exchanges etc. for „Anarkisten" to be adressed our expedition:

J. Mortensen, Rørholmsgade 21, 2. t. h., Copenhagen.

Revolusjonen

Til Marts Maaned knytter sig blodige Begivenheder i Historien. Den væbnede Kamp for Frihed har i denne Maaned naaet sit Højdepunkt baade i Tyskland og Frankrig, og Tusinder af Proletarer har maattet lade Livet forgæves. Hvem høstede Fordelene af Barrikadekampene i Berlin 1848? Det gjorde Bourgeoisiet. Og for hvem udholdt Proletariatet i Paris 1871 to Maaneders Lidelser under den anden Belejring, og for hvem lod det Tusinder og atter Tusinder af sine bedste Mænd og Kvinder dræbe af Versaillesregeringen? For Bourgeoisiet!

Altid har dette samme Borgerskab forstaaet at udnytte Proletariatets letvakte Begejstring for en indbildt Frihed og den letforstaaelige Tilbøjelighed til at værge sin Ret. Men Forræderi har stadig været Kampens Løn og Proletariatet er atter — takket være sin Dumhed — falden til Ro i Slaveriet.

Bourgeoisiets Elementer i Pariserkommunen har forhindret, at Proletariatet drog til Versailles og afsatte Junker- og Præsteregimentet. De opløste Kommunen og lod Arbejderne og Arbejderkvinderne alene føre de blodige og forfærdelige Slutningskamp til Ende. Som Ulve rasede de franske Brodermordere. Broderen, Søsteren eller Barnet blev ikke skaanet. Bourgeoisiet har — fraregnet enkelte Undtagelser — ogsaa forladt og forraadt Proletariatet i denne frygtelige Kamp.

Men Vaaren kommer igen for Underklassen. Atter staar Frihedens Moder, Revolusjonen, for Døren. Men paa et andet Grundlag og med andre Vaaben — ikke til Fordel for Bourgeoisiet — vil den sociale Revolusjon gentage sig.

Proletariatet maa kæmpe for sig selv, for sin Befrielse, og Vaabnet er: Arbejdsnedlæggelsen. I disse Martsdage har Kampen raset i Frankrig, og en stor Sejr har den sociale Revolusjons Taktik vundet.

Proletariatet vil ikke gøre Revolusjon for at opnaa politiske Rettigheder og Friheder, men for selve den absolute Frihed, hvilende paa den sociale Lighed og Menneskets Frigørelse fra ethvert Formynderskab af hvad Art det end maatte være. Naar saaledes den sociale Revolusjon — der allerede dundrer paa Portene til den nuværende Samfundsbygning — gør Menneskene frie og lige, stillende den Enkelte for sig med sin skabende Kraft, — er den Moder til den eneste naturlige og menneskeværdige Samfundsordning: Anarkiet.

Betydningen af den kommende Revolusjon er derfor: Den er ikke nogen politisk Parti- eller Standsrevolusjon, den er simpelthen Menneskehedens Frigørelse. Den betyder Urettens Ophør, den er Voldsherredømmets Ødelæggelse; den er Triumfen over Løgnen og Hykleriet — Sandhedens Sejr. Den er Genfødelsen af en med Vold undertrykt og i misforstaaet Egenkærlighed falden Menneskehed.

Den sociale Revolusjon knuser en Samfundsform, der har bragt uendelige Lidelser og den dybeste Fornedrelse over Menneskeslægten. Den giver Plads for den naturlige Udvikling. Har Tvang og Vold hindret Menneskene i at glæde sig over Freden, Lykken og Friheden, saa vil den sociale Revolusjon atter give Mennesket Menneskelighed.

Men den kommende Revolusjon har ogsaa sendt sine Talsmænd forud, Mænd, der virkelig er Menneskenavnet værdige. Derfor maa Proletariatet prøve, opdrage og skole sig selv. Proletaren er den kommende Revolusjons Stridsmand. Denne Gang kæmper han for sig selv, for Menneskeheden. Proletar, fordi Du er din egen Forløser, er Du hele Verdens. Gør Dig derfor værdig til denne Opgave.

Som en Foraarsstorm suser Revolusjonen snart over Jorden. Den vil ryste alle Riger og Lande, kaste alt det faldefærdige over Ende og feje alt det usle, det raadne bort. Den rydder Pladsen for Vaaren, for Ordenen, for Freden og Friheden, for Anarkiet.

Anarkisten*)

Skarpt forfulgt, som Dyret jaget,
hidset, hundset staar jeg her,
uden Venner fjærnt og nær,
sparket ud af Borgerlaget. —
Med min Knortekæp som Vaaben,
tænkte jeg stod Verden aaben
for en Anarkist.

Med en Vilje rank som Granen,
stejl og stolt som Fremskridtsmand
drog jeg bort fra dette Land,
hejste modigt Frihedsfanen.
Thi med frejdig Sang paa Læben,
med en kæk og spænstig Stræben
gaar en Anarkist.

Men jeg mærked', inden længe
sank mit Mod, min Mave skreg,
det var ikke længer Leg.
Skønt jeg stod foruden Penge,
uden Tøj og uden Rede,
kunde jeg dog ikke — bede,
jeg som Anarkist.

Kom jeg da med stærke Arme,
stilled' Næven frem til Fals,
klemtes Talen i min Hals,
skønt det stak i mine Tarme.
Haanligt hørte Folk jeg svare:
Hvad, nej! Du maa selv Dig klare,
Du som Anarkist.

Tit jeg hviled' mig paa Engen,
strakte mig i Søvnen ud,
vaktes ved et brøsigt Bud:
Stodder! tror Du det er Sengen?
Min er Jorden, hvor Du ligger.
Saadan en forbandet Tigger
eller Anarkist!

Og naar jeg med stive Lemmer,
med en kulderystet Krop
slæber mig mod Laden op
og i Hjørnet ind mig klemmer,
lyder Stemmer, haarde, onde:
Skrub sig, usle Pjaltebonde,
dumme Anarkist!

Saadan er det stadig gaaet:
Æselspark og Hundebid,
Knubs og K[illegible] til hver en Tid
er den Glæde, jeg har faaet.
Dog — min Ryg blev ikke bøjet.
Hadets Blink jeg har i Øjet,
jeg er Anarkist!

Naar det Kryb, som kan sig fede
haaner mig som Dovenkrop,
koger Blodet i mig op,
som et Sus af Had og Vrede:
Rakkerpak! husk der blev givet
Ret som jer til selve Livet
for hver Anarkist!

Aandeløst jeg véd I jager
efter mig, den frie Mand,
spærres ind jeg skal paa Stand,
men pas paa! — et *Lig* I tager.
Aldrig mine Hænder skælved':
Slavehob, Du skal til Helved'! —
med en Anarkist.

Li—ping.

*) Skrevet til Fremsigelse paa en herværende Varieté, men blev af dennes Direktør kasseret som oprørsk.

Det er lettere, mageligere og billigere at afspise den Sultne med en Oblat og en Sjat Vin, som man kalder Kristi Legeme og Blod, end at indbyde ham til sit eget velforsynede Bord.

Hedvig Wilhelmi.

Socialister og Anarkister

I en Artikel i „Korsaren" fremsætter Hans Jæger et af de vigtigste Punkter, hvis Opfattelse sætter Skel mellem Socialister og Anarkister. Det er Spørgsmaalet, om der efter Revolusjonen skal iværksættes Kontrol med Ydelse af Arbejde, de saakaldte Arbejdstimebeviser, for hvilke man kan erholde Nydelser, eller som Anarkisterne mener, at Ydelse og Nydelse kun kan være fri, altsaa slet ingen Kontrol eller Tvang.

Nu mener Hans Jæger, at Uenigheden herom ikke er aktuel, og at Spørgsmaalet foreløbig kan være knusende ligegyldigt. Først naar Revolusjonen er lavet, vil Uenigheden forsvinde af sig selv. Lad gaa! Skulde det nu vise sig — siger Hans Jæger —, at der blev for mange Driverter, vil Anarkisterne bøje sig og gaa over til Socialismen. Der er hertil at sige, at dersom der blev for mange af disse Unaturer, vilde det hele selvfølgelig gaa i Staa. Men skulde Anarkisterne *bøje sig,* vilde det kun blive som de bitreste Modstandere. Ellers var jo

Anarkismens Ideal forladt, og der eksisterede ingen Anarkister. Man skulde derfor synes, at Spørgsmaalet om Kontrol eller ikke Kontrol maa være aktuelt lige fra det Øjeblik, man har begyndt at præke Anarkismens Idé.

Denne Mening er vi nu af.

Socialisterne forlanger altsaa Arbejdstimesedler som Bevis for, at man har udrettet saa og saa lang Tids Arbejde. Disse Sedler giver da Ret som Byttemiddel til saa og saa mange Nydelser regnet ud efter disses gennemsnitlige Tidsværdi. Nuvel. Da gælder det om at faa regnet ud, hvad de forskellige Ting koster i Tid at forfærdige, og kun dette Tidsmaal danner Værdibestemmelsen for Genstande og Varer. Overfladisk synes dette jo ligetil. Men med de fleste Genstande vilde det jo være saa, at den Gruppe, som har forfærdiget en Ting, har modtaget Materialet hertil af mange forskellige andre Grupper og betalt disse med Tidspenge. Følgelig maa dette godtgøres af det købende Publikum. Endelig maa Udlæget til Maskiner beregnes efter hvor mange Ting, der kan laves paa disse, inden de slides op. Udlæget til Bygningen, hvori Genstandene fabrikeres, og som er købt af Murer-, Tømrer-, Glarmester- og mange andre Grupper, maa ogsaa beregnes. Tillige gælder det ogsaa om, hvor længe Bygningen kan staa, hvor travlt der bliver osv. osv. Mange andre uberegnelige Ting vilde komme for, men til syvende og sidst maatte man da lade Prisen bero paa et Skøn. Thi det blev jo komplet umuligt at fastslaa denne i Overensstemmelse med Virkeligheden. Da nu ingen anden end de producerende Grupper selv vilde kunne afgive dette Skøn, vilde Resultatet blive Priser, som Producenterne anordnede Konsumenterne. Selvfølgelig vilde det ligge i Producentens Interesse at angive sine Priser for højt.

Hvem skulde kontrollere? Ansatte det konsumerende Publikum Kontrollører, var der jo intet i Vejen for, at saadanne Herrer lod sig bestikke. Følgen af Ansættelse af Priser vilde atter uden Tvivl blive Konkurrence, som inden ret længe vilde have antaget lige saa vilde Former som Nutidens.

Det vilde ikke nytte, at man traf Aftaler imellem sig, thi en og anden Gruppe vilde altid se sin Fordel ved at bryde denne, og andre vilde føle sig berettiget til at gøre ligeledes. Ja, det kunde maaske i en saadan Konkurrence gaa enkelte Grupper saa galt, at de blev nødt til paa mangehaande Maader at svindle med Arbejdstimesedlerne, saagar fabrikere falske. Dette maatte man modarbejde ved Oprettelse af Seddelkontorer med Eneret til Fremstillingen og Udstedelsen. Et Utal af Opsynsmænd maatte nu kontrollere al Arbejdet, og selvfølgelig kunde de ogsaa lade sig bestikke, enten det nu var med Penge eller med Brændevin og Øl. Og Seddelkontoret vilde blive en Magt, en Institusjon og Personerne Avtoriteter, som kunde gøre Indflydelse gældende paa hver enkelts Ve og Vel.

En Hær af Kontrollører, Regnskabs- og Opsynsmænd, Forfalskninger, Proteksjon og Bestikkelser vilde være paa en Gang Nødvendigheden og Resultatet af Arbejdstimesedlerne. Disse Sedler som den nye Form for Penge, var atter Grundpillen for Avtoriteten, Faren for en Underklasse vilde ligge nær, og dette System i det hele taget, med alle sine Følger, vilde være lige saa vanskeligt at blive kvit som det nuværende kapitalistiske.

Af disse her kortelig omtalte Grunde er det, at Anarkisterne og antiavtoritære Socialister ikke vil gaa med til eller bøje sig for et System, der i sig selv indeholder Spiren til Avtoritet og Magt, Over- og Underklasse.

Anarkisterne vil fri Ydelse og fri Nydelse. Med Arbejdstimebeviserne kunde man kun nyde, eftersom hvor mange Arbejdstimesedler man havde.

Anarkisterne vil ikke naa Livet og Nydelsen med Regnskaber, men med Naturen, som den udfolder sin Rigdom, og med Naturen, som den har nedlagt sin Virkelyst og Arbejdstrang i ethvert normalt Menneske.

Frygten for Driveri har sit Udspring i, at man ser paa Arbejdet, som det former sig under det kapitalistiske Tvangssystem — og ikke anderledes. Og dog maa Samfundet i sin nuværende Skikkelse bære saa meget Driveri, som Individet i det frie Samfund ikke selv vil finde sig i. Se til alle disse ledige Hænder, hvoraf der bliver flere og flere, som trygler om Arbejde, men ikke kan faa det. Se som Modsætning alle disse Driverter, man træffer f. Eks. inde i Amalienborgkvarteret, som aldrig arbejder, fordi de ganske simpelt ingen Interesse har deraf. Eller tænke sig, saavidt man kan, hvor meget, i Ordets bogstavelige Forstand, uproduktivt Arbejde, som baade Gud og Fanden vide, at der udrettes i det nuværende Samfund, hvor der handles og ødsles med Arbejdskraft, som var det det bare Skidt.

Arbejdet er ikke morsomt, som det er, nej. Men med alle tekniske Hjælpemidler af ny og nyere Dato, og naar Arbejdet kun gik ud paa de produktive Værdier, vilde man kun behøve at arbejde nogle faa Timer om Dagen for at fremskaffe sig alt, hvad man behøver eller ønsker.

Men saa er Kontrol ikke heller nødvendig!

Syge maatte de Individer være, der ikke havde Lyst til Sysselsættelse, af hvilken Art de end selv maatte ønske den. Og der vilde ved at ophæve den nuværende Tvang, der gør Menneskene til viljeløse Avtomater, opnaas en ganske anderledes Glæde ved Arbejdet. Det vilde blive let.

Men, siger man — for at tage et Eksempel af dem, vi har hørt — hvem vilde vel gaa til Søs om Vinteren i Frost og Kulde? — Ja, om det nu var nødvendigt, kunde man saa ikke tænke sig det saaledes, at Sømanden ikke just behøvede at have saa og saa mange Vagter à saa og saa mange Timer i Døgnet, og at han ombord havde det lige saa komfortabelt og levede lige saa godt som ham, der fører Skibet ved at dreje paa Telegrafen! Sømanden var jo netop selv Medinteresseret i Skibet, dets Maal og Opgave. Og saaledes vil det være med saa meget. I det nuværende Samfund paatager man sig det haardeste og mest nedbrydende Arbejde. Man gør sin *Pligt*, kalder man det. For denne Pligts Skyld giver man Afkald paa at *leve*. Skulde man da ikke faa den nødvendige Brøkdel af dette Arbejde udrettet, naar *Interessen* blev Drivfjedren. Utvivlsomt! Mennesket handler efter Interesser. Og naar det var saa, at man kunde indrette sig, som man vilde, anskaffe sig hvad man vilde, opholde sig hvor man vilde, arbejde i hvilket Fag man vilde, og paa hvilken Maade man vilde, da kunde man aldrig savne Interesser. Man kunde ikke gøre sig „rig" paa andres Bekostning, da Adgangen til alt var aabnet alle. Interessen vilde blive ét med Solidariteten (ikke at forveksle med Disciplin). Solidaritetsbaandet vilde blive knyttet af Samvittigheden som den eneste Avtoritet. Menneskene vilde blive bedre og mere oplyste. Al Glimmer, Humbug og Jammer, som i den nuværende Kraftidiotanstalt af et Samfund er Raaheden, Inhumaniteten og onde Naturer vilde forsvinde med Pengene, som ikke bør eksistere under nogensomhelst Form.

Jul. S.

Jorden tilhører alle og ingen kan tilegne sig noget af den for sig alene uden at begaa en Forbrydelse. Babeuf.

Dommen

Af et Brev.

— — — —

Endelig faldt Dommen over de unge Socialister for deres Militæropraab, for — ingenting havde jeg nær sagt.

Jeg har læst det Opraab.

„Du skal ikke ihjelslaa!"

Det var det, jeg lærte saa kønt om, da jeg som liden Purk sad paa Skolebænken. Og det er det, vi saa ofte taler om paa Stuen, naar vi gaar til Sengs. Især nu, da vi erfarer, hvor meget Vand og Brød De unge skal have — blot fordi de mindede os om vor Børnelærdom. Men det er nu alligevel barbarisk. Alberti har sandelig Grund til takke De unge, at de har ladet dette Attentat ubesvaret, som man i lignende Tilfælde læser om andre Steder fra.

At nægte Lydighed og Militærtjeneste kan være meget godt, men er ikke let. Nej, der er derimod mange Soldater, som ikke véd, *hvorfor* de er Soldater. Om de kunde faa nogen mere Forklaring endnu paa dette, tror jeg kunde være nok saa god Antimilitarisme. Naar vi bedre har forstaaet det, véd vi ogsaa, om vi skyder eller ikke skyder, naar der kommanderes.

— — — —

En fra „15de".

Anarkismen

I den korte, sammentrængte Skitse, vi i sidste Nummer gav af Anarkismen, omtalte vi ikke de Indvendinger, Folk har rejst mod dens Realisasjon. Man har bl. a. spurgt os om, hvad vi vil gøre ved dem, der ikke vil bestille noget. Det Spørgsmaal er let at besvare. Ti er der overhovedet noget Menneske, som ikke vil bestille noget? Intet Menneske vilde kunne holde ud at leve i stadig Lediggang. Selv nu til Dags kan Rentieren, som ikke behøver at bestille noget, ikke holde ud at være ubeskæftiget, men giver sig til at hugge Brænde o. l. Og desuden er det jo sikkert, hvad Lægevidenskaben ogsaa bekræfter, at Arbejde er lige saa nødvendigt for Legemet som Hvile, og at det intet at bestille ligesaa vel fremkalder sygelige Tilstande i Legemet som det at slide for meget. At Arbejdet nu for Tiden snarest er en Forbandelse, er let forstaaeligt; Arbejderen gaar med Ulyst til Arbejdet, han arbejder jo ikke for sig selv, de Sko, han syr, de Klæder, han laver, har han ikke selv Raad til at købe. Og endvidere: hvor ensformigt og aandssløvende er ikke mangen Gang hans Arbejde, tit i usunde, mørke Lokaler 10—12 Timer om Dagen. Men selv om der, efter at alt dette var bleven forandret, alligevel skulde være Mennesker, som ikke vilde arbejde, skulde de derfor ikke have noget at spise? Skulde man for disse sikkert faa Menneskers Skyld indføre Straffebestemmelser og Kontrol og Opsynsmænd? Nej, andre Kammeraters Eksempel vilde sikkert faa dem til at bruge deres Tid paa en nyttig Maade.

Men der er andre Indvendinger.

Hvad vil I gøre med Forbryderne, spørger man.

Dertil svarer vi: Alle de Forbrydelser, der er knyttede til den private Ejendomsret, vil jo forsvinde, naar Privatejendommen ophæves — og det er vel de fleste Forbrydelser, saadanne som Tyveri, Røveri, Mord. Barnemord vil forsvinde, naar det ikke længere betragtes som en

Skam, at en ung Pige faar Børn uden at have spurgt Præst eller Borgmester derom. Bølleuvæsenet, som der klages saa stærkt over, og som der nu skal raades Bod paa med Pryglestraffe, er jo ogsaa kun Udslag af de abnorme Samfundsforhold ligesaavel som Prostitusjonen. Ti vel er den offentlige Prostitusjon afskaffet ved Lov, men Prostitusjonen vil vedblive at bestaa, saalænge Samfundsforholdene er saadan, at der er Kvinder, der er nødt til at sælge sig for at leve.

Mange andre Forbrydelser er sikkert kun Udslag af abnorme Sjælstilstande, og hvormange Mennesker er ikke, ogsaa i vor Tid, blevne straffede som Forbrydere, som sikkert var sindssyge?

Hvad har i det hele taget Fængsler og Politi udrettet mod Forbrydelser? Tilbagefald er jo næsten det normale. Men Aarsagen til Forbrydelsen — de raadne Samfundsforhold — bliver jo ogsaa ved at bestaa. Og man helbreder jo heller ikke en Sygdom ved at tage et eller to af dens Symptomer bort, men ved at rette sin Behandling mod selve Sygdomsaarsagen.

Men Lidenskabsforbrydelserne da, dem vil I dog aldrig blive af med, raaber man til os. Sikkert vilde deres Tal om ikke blive 0, saa dog betydelig formindskes, naar Pengene og alt, hvad de er Skyld i al Ulykke og Elendighed, forsvinder. Men selv om enkelte Forbrydelser, f. Eks. udsprungne af Jalousi o. l., vilde blive tilbage, var der dog for deres Skyld ingen Grund til at indføre det gamle System igen. Selv om Anarkiet er den bedste Tilstand, vi kan tænke os, er den dog ikke noget Paradis. Den er blot en uendelig lykkeligere Tilstand end den nuværende.

Derfor er det ogsaa en underlig Indvending, som mange mod Anarkisterne venligtsindede Folk kommer med, den nemlig, at Anarkiet kun er en Utopi og ikke kan virkeliggøres, før vi alle er rene Engle. Ti disse Mennesker mangler aabenbart Evne til at se ud over de øjeblikkelige forkvaklede Forhold og alle de uheldige Tilstande, der udspringer af Statens og Avtoritetens Indflydelse. Mennesket er godt af Naturen, det er kun de raadne Samfundstilstande, der gør ham til raa Egoist og fremelsker Egenskaber hos ham som Begærlighed, Gerrighed, Misundelse, Herskesyge osv.

Denne grusomme Kamp for Tilværelsen, den fri Konkurrences smukkeste Blomst, som Darwin har eftervist for Dyrs og Planters Vedkommende som en uomstødelig Naturlov, i Følge hvilken den stærkeste og bedst udrustede opæder den svagere, denne har alle Forsvarere af de bestaaende Tilstande henvist til som ogsaa gældende for Menneskene nu til Dags og ment, at Kamp mod en Naturlov vilde være forgæves. Forholdene vilde ikke kunne forandres. De glemmer, de lærde Professorer og Nasjonaløkonomer og de store Udbyttere, som her gaar Haand i Haand og i Naturloven ser en lovlig Undskyldning til ikke at gøre noget for dem, der sulter — de glemmer, at det netop er Menneskenes Fortrin fremfor Dyrene, at deres fysiske Evner er højere udviklede, at de er Herrer over Naturen og dens Love, ikke at tale om, at det, hvorved de stærkere nu til Dags er de stærkeste, væsentlig er Penge, Arv, Privilegier, Statsbeskyttelse osv. osv., hvilket altsammen er afskaffet i Anarkiet.

Kan vi blot faa Folk til at se ud over det nuværende Samfund, det er det, det gælder om. Det gælder om at sprede Oplysning om vore Ideer og skabe Solidaritetsfølelse blandt Folket, jo flere vi kan vinde, jo stærkere vi kan agitere ved Blade og Brochurer osv., desto lettere vil det blive for Folket at komme over i den anarkistiske Samfundstilstand, og desto vanskeligere for Førere og andre Lykkeriddere at tage Magten, som de ellers har gjort efter hver Revolusjon.

„Ekstrabladet“

Dette Blad maa vi ofre et Par Ord. Vi havde vel andet at tage Vare, om ikke Tilfældet, vi vil fremdrage, var typisk for den borgerlige Presse. Sidste Gang, da Bladet paa sin sædvanlige gadedrengeagtige Manér „ignorerede“ os med en lang ledende Artikel, saa man det bemærkelsesværdige, at Bladet gav de fattige Anvisning paa at bryde ind og tage alt det Sølv, som en religionstosset Dame havde testamenteret en eller anden Kirke. Selv om vi paa dette Punkt kunde være enige med Bladet, kan vi dog ikke undlade at gøre den Bemærkning, at Artiklen lige saa godt kunde have været skrevet af Provokatoren. Denne findes jo alle Vegne. Og vi skal i denne Forbindelse hidsætte, hvad „Skorpionen“ af 24. Juli 1906 skriver ang. de af Sophus Rasmussen afholdte Møder, hvor han foredrog om Anarkismen:

„— — Politiet mødte mandstærkt op og søgte selvfølgelig at forulæmpe os paa alle Maader. *„Bisserne“ fortalte os efter Mødet, at Politiet havde givet dem Penge til Brændevin og Tobak for at forstyrre Mødet for os, og Politiet generede sig end ikke lige for Øjnene af os at opfordre dem til at „holde Sjov“*, naar de mente, de ikke gjorde Nytte nok for Betalingen. Det var ikke alene de fattige Bisser, de benyttede; *en Medarbejder ved „Ekstrabladet“, som stadig kom i Følge med Politiet, kappedes med sine fattigere Aandsfæller i at forstyrre Mødet for os*, ligesom han i sit Blad gik Politiets Ærinde ved at gøre os humoristiske. Om han kun gjorde det for at bevise Politiet og Alberti en Tjeneste, véd jeg ikke. — —“

Saamænd et ret kønt Forhold!

Først ser vi denne „Social-Demokraten“s Allierede i Trippelalliance med Politiet, og dernæst møder den op med en anarkistisk Artikel, hvori den giver de fattige Anvisning paa Sølvtøjet.

Dog nej, alligevel vil det vel være urigtigt at stemple „Ekstrabladet“ som Lokkespion i Almindelighed, nærmest af den Grund, at de fattige jo slet ikke læser Bladet.

For Medarbejderens Vedkommende bemærker „Skorpionen“, at det var hans Trang til med løgnagtige Artikler om Anarkisterne at maatte snyde sig sin fattige Dagløn til.

Sikkert rigtigere!

Medens derimod det hele her fremdragne Forhold giver et karakteristisk Eksempel paa, hvor uudsigeligt langt nede i Usselhed Pressen er geraadet for at fedte sig Toørerne til!

Jul. S.

Til Ungdommen.

Kammerater! Brødre! alle I, som er unge, som har Mod og som kan begejstres af en god og ædel Idé, alle I, som har en ærlig Vilje til at kæmpe for eders Menneskeværdighed, for Proletariatets Frigørelse, mod frem! tag Kampen op mod Dumheden, mod Fejgheden, mod Overtroen, mod alt det, der gør Jer til de usle, foragtede Slaver, I hidtil har været. Vaagn op, alle I, som ligger i Dvale! vaagn op, saa I kan blive seende og hørende, saa eders Eftertanke kan blive vakt til at fatte Tidens store Rørelser, til at forstaa og bryde med al fordums Overtro, med al den forgyldte Elendighed, I omgives af! Ja bryde med det Altsammen og kæmpe for eders egen Frihed, eders Ret, et Maal saa stort og skønt, at det er Livet værd. Kammerater! slut eder til os, som allerede nu er begyndt med at afklæde al Humbug, er i fuld Kamp mod Løgnen og Uretfærdigheden, har vendt sig først imod den mest nedværdigende af alle Nutidssamfundets Institusjoner, „Militarismen“; slut eder til os, trop op i vore Rækker, der vil fremad til Livet, til Lyset, fremad for Frihed, Lighed og Broderskab. Fatter I Broderskabstanken, hvis mest skærende Modsætning, hvis blodigste Ironi Militarismen er? ja saa kan I umulig gaa uden om Sandheden, eders Sympati vil følge med vor Bevægelse, I vil blive Antimilitarister, I vil forene eders Stræben for Frihed, for Ret med vor, I vil være med, være stolt over at kunne befri Samfundslegemet for den smittende Militærgalskab. Vi er mange; men flere maa vi blive. Vi maa være modige, ti det er Bevarelsen af vor Selvstændighed, Hævdelsen af vor personlige Vilje, vor ubøjelige Frihedstrang, der gør Udslaget i Kampen mod denne Kultursvamp. Fremad til Værks! vi begynder med den antimilitaristiske Propaganda og hviler ikke, førend den sociale Revolusjon er fuldbyrdet.

Vi vil vække Folket til at se Uretfærdigheden i al dens Nøgenhed, vi vil rokke Troen paa alle de gamle, mugne Overleveringer fra Oldtiden, saavel som paa alle de fordummende, forkuende Nutidsspekulasjoner, ti vor antimilitaristiske Propaganda er kun en Bæk af de mange smaa, som forenet til en stor Flod udgør den sociale Revolusjon, Menneskehedens Befrielse. Vi danner ligesom Forposterne til den store Hær, der en Dag vil komme og tage Friheden, vi bebuder den revolusjonære Epoke, som gaar forud for dens Komme.

Fremad Kammerater, der er flere Opgaver at løse! Omend den antimilitaristiske Idé besjæler os, maa vi dog ikke glemme, at Klerikalismens tunge Haand knuger vort Aandsliv, at Parlamentarismens fede Fraser og officielle Velgørenhed en Dag brister som Sæbebobler ,intet efterladende uden Tomhed, Tomhed i Hjærnen og Tomhed i Maven, at Kapitalen, Pengemagten vil blive dristigere og hensynsløsere for hver Dag der gaar, at den sætter sin Støvlehæl paa vor Nakke og svinger Sultepisken over vore Hoveder. Vi maa ikke glemme alt dette, men vide, hvad vi vil, være paa det rene med Kampmidlernes Benyttelse og vor inderste Overbevisnings Harmoni.

Netop dette er det, vi gaar ud paa med hele vor Agitasjon, vi vil forberede Folkemassen paa det store Opgør, saa Oprørstanken mod Undertrykkelsen i alle Former, klare Begreberne: Gud, Konge, Fædreland, belyse Generalstrejkens sociale og økonomiske Betydning, lære dem at forstaa, at den er det Vaaben, vi maa svinge, hvis der skal opnaas Frihed og Lykke for Alle.

Vi er unge, og Blodet ruller raskt og fyrigt i vore Aarer, vi maa fremad, udrette noget. Antimilitarismen er derfor som skabt til os Unge, der er Fremgang, der er Handling netop for os alle, om vi aldrig var saa mange, og vi vil blive Legio naar Mennesket er blevet sig fuldt bevidst. Ti da vil dets Had til denne Tvangsinstitusjon slaa ud i lys Lue og dens Dage være talte.

Fremad, Kammerater! Allerede ser vi de første Lysstraaler brydes med Nattens Mørke. Hyppigere og mere bevidst bliver Nægtelsen af Værnepligten stadig, den er bleven en Kendsgerning overalt i Udlandet, og herhjemme kun et lidet Tidsspørgsmaal, som kanske hurtigere bliver løst end nogen aner. Den er Kernen i vor Propaganda, Hævdelsen af vor Vilje og personlige Frihed.

Velan da, Kammerater! fremad for Frihed og Ret! fremad mod Maalet! Vor egen Lykke og Velfærd har saa træffende fundet Udtryk i det store Maal „Alt for Alle“. Leve Antimilitarismen og leve den sociale Revolusjon!

Reinhold Nielsen.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Kunst

En Kritiker, Gustav Vermehren, har begaaet en usædvanlig begrebsforvirrende Artikel: „Kr. Zahrtmann og hans Skole.“ Til at begynde med tillægges der den betydelige Kunstner de mest udmærkede Egenskaber: Uegennyttig, varmhjærtet, fint og ædelt tænkende. Nogle Linier længere henne staar han imidlertid som Repræsentanten for Løgnen, Sminken og det sygelige. Hvorledes faar man nu det til at rime sammen? Jo, Meningen er, at Kunstneren og Mennesket er i dette Tilfælde to hinanden modsatte Væsener. Denne Adskillelse er atter og atter bleven fremsat om mange Kunstnere. En saadan Betragtning er imidlertid meningsløs og viser kun Kritikerens Mangel paa Forstaaelse af det Emne eller den Person, han behandler. Kunstneren vil i alle Tilfælde svare paa det nøjeste til Mennesket og Mennesket til Kunstneren. Kun for den ukyndige eller overfladiske Betragtning gør et andet Forhold sig gældende. Derfor kan, som her paastaaet, Zahrtmann ikke paa en Gang være fint og ædelt tænkende, samtidig med, at han producerer løgnagtig, falsk og sygelig Kunst; denne maa i hvert Fald for *ham selv* være sand. Og at andre deler hans Syn paa Tingene viser dog den Omstændighed, at han har kunnet danne en stor og betydningsfuld Skole, som efter G. V.s Mening udgør det herskende Anarki, idet den har sat det uskønne, det usande og forvirrede i Højsædet. Det maa vist være hos Vermehren selv, at det usande og forvirrede er kommen i Højsædet. For det første burde han dog vide, at Anarkiet overhovedet ikke kan herske, og for det andet præker vi jo bestandig Sandhedens Ret og paaviser Nødvendigheden af at holde sig til Naturen og Fornuften. I det hele vilde det være heldigt, om d'Hrr. Kritici havde en Smule Begreb om de Ting, de behandler. Naar saaledes denne Kritiker beskylder Zahrtmann for at have forført store Dele af Ungdommen derved, at han ikke har paatvunget dem noget somhelst, da er vi saa langt ude, at Kommentarer er overflødige. Efter vor Mening er Fejlen netop, at Ungdommen ikke er tilstrækkelig „forført“, at den paa alle Omraader langt fra er anarkistisk nok. Og naar G. V. øjner en opvoksende *reaktionær* Ungdom, da tyder adskilligt paa, at det er den egentlige Anarkismes Morgengry, som Forf. imod sin Vilje giver saa smukt et Udtryk, og som vi fuldt ud samstemmer med, naar han siger at:

„Der vil komme en Ungdom med ranke Rygge, friske, skarpe Øjne og rene Længsler. En Ungdom, der paany vil knæle for Naturen og som kan elske sundt og stærkt. *Den* skal føre os ud af Sumpen op mod Skønhedens og Sandhedens høje, lysende Tinder.

Velkommen være den!

J. M.

Vor Skarnkasse

Flabenes Organ meddeler i en ledende, kritisk Artikel, betegnet Anarkister, at det læser vore Blade halvt og lægger dem ærgerligt fra sig.

Det er et udmærket Grundlag for Kritik af vor Virksomhed.

Endvidere ventede Kavallererne ved Ekstrabladet, at vort Organ gik op i Ild og Flammer, men i Stedet fik de fat i et fugtigt Lagen.

Vi begriber egentlig ikke disse Fyres Forargelse, da Børn dog ellers plejer at være vænnet til fugtige Lagener.

Men skulde det fugtige Lagen igen komme dem i Hænderne, anbefaler vi det som Omslag til Hovedet, der næppe indeholder andet end Tømmermændene fra de Wivelske Whiskysjusser.

Heldigt Resultat. Skuddet mod Retsformand Kock medførte som bekendt, at Manden ikke mere kan lukke Munden saa højt op.

Nu vilde det være heldigt, om de øvrige Dommere fulgte dette glimrende Eksempel.

? „Ja, saadan er nu engang Socialdemokratiet. Her drives ikke Privat- eller Personpolitik.“

Hvor utroligt det end lyder, saadan staar der i Socialdemokraten. Hvad er størst: Bladets Frækhed eller de Meniges Dumhed?

„Avispjat udelukket.“ Saa smukt stod der i Overskriften til „Korsarens Central“. Ikke desto mindre fortalte „Centralen“ dog senere, at nærværende Blad var ophørt.

Som man ser — Avispjat er udelukket.

Konsekvent. Den amerikanske Mangemillionær Rockefeller vil skænke 50 Millioner Dollars til Kristendommens Forkyndelse blandt Kineserne.

Denne Storforbryders Penge faar en værdig Anvendelse: Efter at være samlede over Dynger af knuste og forkrøblede Menneskeskæbner skal de atter bruges til at forpeste Aandslivet hos en Race, som med Rette maa foragte de kristne Folkeslag.

Der Anarkist kommt! Vi gengiver efter „Der freie Arbeiter“ nedenstaaende Brev, der viser den latterligste Anarkistfrygt.

Venlo (Holland), 8. Marts 07.

Meningsfæller!

Jeg kom i Aftes efter 4 Dages og Nætters Rejse hertil. Hvorfor er jeg udvist? Kun fordi jeg tilhørte Anarkistklubben og bekendte mig til Anarkismen. I det 25-sidige Aktstykke hedder det: „meget statsfarlig ved Udbredelse af anarkistiske Ideer.“

Jeg er for saa vidt bleven behandlet ganske godt, som oftest befordret med første Klasses Droske, mange Gange med to Spand for. Rejsen begyndte Mandag Morgen Kl. 9 i anden Klasse med to Gensdarmer til Frankfurt. Her førtes jeg første Gang for Kriminalkommissæren. Derefter videre til Coblenz, hvor jeg overnattede. Kl. 4 videre til Kölln. Kort og godt, Turen gik videre over M-Gladbach, Aachen, Kaldenkirchen til Venlo, den første hollandske Station, beliggende fire Timer fra mit Fødested. Her blev jeg overgivet til Gouvernøren. Denne holdt en Tale for mig og sluttede: „Min Herre, der foreligger intet imod Dem, jeg maa frigive Dem.“

Sove kunde jeg slet ikke paa Rejsen, og halvdød af Sult var jeg ogsaa. For mine Penge kunde jeg intet købe, de var nemlig to Gange forseglede, og jeg har først nu faaet dem igen. Undervejs er jeg bleven fotograferet to Gange, og der er ligeledes taget Haand- og Fingeraftryk.

Her kender man intet til Anarkismen. Gouvernøren bad mig fortælle, hvad Anarkismen var. Jeg lo ham ud og spurgte, om han da ikke havde studeret. Men nu tror jeg virkelig, at han indtil da intet har vidst derom. Han mente, om jeg nu vilde til Haag og lade Dronningen ryge i Luften!

Jeg blev et Stykke Vej befordret paa aaben Fangevogn, og der lærer man rigtigt, hvad det vil sige at være Anarkist. Undertiden var der et halvt Dusin Gensdarmer hos mig, og de var ikke saa lidt mere bange end jeg. I Kölln maa Folk vist have lugtet Lunten, de løb nemlig der Skarevis bagefter Vognen. I Aachen maatte ti Politibetjente danne Ring omkring mig. Jeg sad i Midten og har overhovedet under Vejs ikke turdet staa op.

Nu vil jeg til Antwerpen, og hvis alt gaar vel, til Birmingham i England. Fra Tyskland er jeg udvist i to Aar.

Den flyvende Hollænder.

Tak for sidst. I Anledning af Haandskomagernes Udmeldelse af Forbundet og deres Dannelse af en selvstændig Fagforening er Socialdemokraten paa Tæerne med en Opsats, der giver det bestemte Indtryk, at disse 200 Svende maa være absolute Skruebrækkere.

Vi anbefaler de 200 at foranstalte en Demonstration til Farimagsgade, ligervis som Latringeneral Lyngsie i sin Tid stormede Witzanskys Fæstning.

Sensasjonsstof. I Kontrahentforsamlingen har der været stærkt Røre i Anledning af Winblads bebudede Afgang som Redaktør. Det blev nu alligevel ike til noget — foreløbig. Bladet blev ved denne Lejlighed, som saa ofte, debatteret. Paa given Foranledning understregede Winblad Nødvendigheden af, at Bladet maatte have Sensasjonsstof, og at dette vedblivende var nødvendigt. Hermed sigtedes til de historiske Perioder, hvor Bladet har optraadt og ikke kunde skrive om andet end Alma Bondesen-Affæren, Flakkebjærgskandalerne og saa ham, den ulykkelige Murer, der blev lavet til den grinagtigste Engel under Solen.

Man havde i Kontrahentforsamlingen Fornemmelsen af, at disse Affærer var forslidte. Vi deler denne Anskuelse. Og vi kan anbefale Hr. Winblad noget nyere Sensasjonsstof, nemlig Kæltringestregerne i Svendborg. Her maa der da være noget, der interesserer Folk, skulde man synes.

Ekspeditionen er hos E. E. Nielesn, Nørrebrogade 90, 2. Sal o. G., træffes Hverdage Kl. 7—8.

Redaktøren træffes hver Mandag Kl. 5—6 Rørholmsgade 21, 2. t. h.

Næste Nummer udkommer i sidste Halvdel af April og faas bl. a. hos de tidligere Forhandlere af „Skorpionen“.

Abonnér paa

„KORSAREN“

Redaktion: J. J. Ipsen og Hans Jæger.

Anarkistisk Forening

afholder Møde Onsdag d. 3. April Kl. 8½ i Café du Prop, Fuglevangsvej 14. Indmeldelser modtages ved Indgangen.

„Brand“

Red.: *Hinke Bergegren.*

Organ för socialistiska ungdomsförbundet i Sverige.

Ekspedisjon: Odengatan 56, Stockholm.

MODTAGNE BLADE.

Nya Folkviljan. Der freie Arbeiter. Revolutionär. Les Temps Nouveaux. La Terre.

HANS JÆGER

Anarkiets Bibel

Pris Kr. 5,50.

GYLDEND. BOGH. NORD. FORLAG.

Meningsfæller!

Støt Bladet ved at arbejde for dets Udbredelse paa Værksteder og Arbejdspladser!

Nørrebros Centraltrykkeri. — Blaagaardsgade 21

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS